

XOŞBƏXT GÜNLƏR YOLÇUSU

ISSN-0207-4710
2012-ci il

TƏRCÜMƏ EDİB İŞLƏYƏNİ:

Rafiq YUSİFOĞLU

RƏSSAMLAR:

Mətanət

İlqar

Vəfa

Leyla

Afər

Nərmin

XOŞBƏXT GÜNLƏR YOLÇUSU

BANQA

(Monqol nağılı)

Qədim zamanlarda kasıb bir oğlan var idi. O, qoca anası ilə birlikdə yaşayırdı. Banqa adlı bu oğlanı baltadan başqa heç nəyi yox idi. O, hər gün meşədən odun yığıb satardı.

Bir dəfə Banqa baltanı ağaca vuranda qəribə bir zəng səsi eşitdi:

-Oğul, axır ki, gəlib çıxdın. Bir neçə gündən sonra yer üzünü su alacaq. Ağacları kəsib özünə sal düzəlt. Ananı da salın üstünə qoyub, qarşına qoca qarı, siçan və ilan çıxana qədər üz. İlanı və siçanı xilas elə. Ancaq nəbədə qarını xilas edəsən.

Bir neçə gündən sonra hər yanı su aldı. Oğlan anasını da əvvəlcədən hazırladığı salın üstünə mindirib üzümə başladı. Birdən o, suyun üzündə bir ilan gördü. Onu xilas edib sala mindirdi. Sonra oğlan eyni qayda ilə siçanı da xilas elədi.

Banqa bir az üzəndən sonra gördü ki, bir qoca suda boğulur. Qeybdən gələn səsin xəbərdarlığına baxmayaraq oğlanın qarıya rəhmi gəldi və onu da boğulmaqdan xilas elədi.

Su çəkiləndən sonra hərə çıxıb bir tərəfə getdi.

Bir dəfə Banqa meşəyə gedəndə güclü külək əsdi. Külək sakitləşəndə oğlan öz baltasını tapdı. Gördü ki, baltanın yanından harasa bir iz gedir. O, bu izə düşüb getdi. Dərin bir mağaradan keçən çığır onu dağın o bir üzünə apardı. Oğlan gördü ki, burada çoxlu alaçıqlar var. Alaçıqların yanında isə qapısı bağlı iki malikanə gördü. İçəridən ağları səsləri gəlirdi. Banqa qapını sındıraraq gördü ki, içəri

dustaq edilmiş adamlarla doludu.

Adamlar ona dedilər ki, bizim hamımızı şeytanlar əsir eləyiblər. Bu gün baş şeytanın ayağı sındığı üçün onların hamısı bir evə toplaşacaqlar.

Şeytanlar içəri girəndən sonra Banqa qapını bağlayıb evə od vurdu. Şeytanlar çığırişsa-çığırişsa yanib külə döndülər. Baş şeytan qaçmaq istəyəndə oğlan onu balta ilə öldürüb bütün qiymətli daş-qaşlarını götürdü.

Sən demə oğlanın xilas etdiyi qarı bütün bu şeytanların anası imiş. O, xanın yanına şikayətə getdi. Dedi ki, Banqa oğlumu öldürərək onun qızlarını götürüb.

Xan qızıklarını alandan sonra Banqanı zirzəmiyə saldırdı. Siçan oğlanın köməyinə gəldi, ona yemək apardı. İlan isə gizlincə gedib xanın boğazına dolandı.

Xan əfsanəvi qayanın yanına gedib kömək diləyəndə qayadan səs gəldi:

-İlan sənin boynuna ona görə dolanıb ki, sən günahsız oğlanı həbs etdirmisən. Yalnız Banqanı azad edəndən sonra ilan sənənin boynundan açılacaq.

Xan əmr etdi ki, oğlanı zirzəmidən çıxartsinlər. Siçan ona yemək apardığı üçün oğlan sappasağ idi.

Xan qızıl-gümüşü oğlana qayıtdı. Ona əlavə daş-qaş, hədiyyələr verdi.

Yalnız bundan sonra ilan xanın boynundan açılıb getdi.

Banqa evlərinə qayıtdı. O, anası ilə birlikdə xoşbəxt günlər yaşamağa başladı...

FLEYTAÇI SANTA

(Yapon nağılı)

Qədim zamanlarda Santa adlı bir cavan oğlan var idi. Heç kəs onun kimi fleyta çala bilməzdi. Santa fleyta çalanda hamı ona heyranlıqla qulaq asırdı. Ancaq Santa kasıb olduğu üçün heç bir qız ona ərə getmək istemirdi.

Bir dəfə Santa öz daxmasının qarşısında əyləşib dərddi-dərddi fleyta çalırdı. Birdən göydəki buludlardan biri aşağı endi və onun içindən tək gözlü bir qoca çıxdı. O, Santa ilə salamlayıb dedi:

-Sən elə gözəl fleyta çalırsan ki, mənim Günəş məmləkətimdə hamı heyranlıqla sənə qulaq asır. Əgər razı olsan, mən öz qızımı sənə verərdim.

Santa sevindi-yindən bilmədi ki, nə eləsin. Günəş məmləkətinin çarına öz təşəkkürünü bildirdi.

Qoca oğlana dedi:

-Əgər mənim qızımı almaq istəyirsənsə, sabah onun yolunu gözlə.

Qoca bu sözləri deyib qurtaran kimi buluda minib göyə qalxdı.

Santa həyəcədən gecə yata bilmədi. Səhər açıl-anda gördü ki, hava tərtemiz, aydındı. Birdən göydə bir ağ bulud göründü. Bulud uçdu, uçdu, Santanın evinə çatanda aşağı endi, onun içindən gözəl bir qız çıxdı. Santa onun elindən tutub evlərinə apardı. Onlar evləndilər və xoşbəxt yaşamağa başladılar. Göylər qızı mahnı oxuyur, Santa isə onun səsinə uyğun fleyta çalırdı.

Nəinki adamlar, hətta göydə uçan quşlar belə qanad sallayıb bu səhri nəgməyə qulaq asırdılar.

Adanın hökmdarına xəbər çatdı ki, fleytaçı Santanın elə gözəl bir arvadı var ki, ölkənin heç bir qızı onun əlinə su tökməyə belə layiq deyil.

Hökmdar Santanı yanını çağırıb dedi ki, qoy arvadın mənim qulluqçum olsun. Santa heç cür buna razı olmadı. Boş söz-söhbət olmasın deyər knyaz Santanın arvadını zorla yox, hiylə ilə almaq istədi.

Rəssam
İlqar

arvadını zorla yox, hiylə ilə almaq istədi.

O dedi ki, sabaha qədər kuldən kəndir hörüb gətirməsən, arvadın mənim qulluqçum olacaq. Santa evə gəlib başına gələn arvadına danışdı. Göylər qızı gülümsünüb dedi ki, ürəyini sıxma. Qız kəndiri duzlu suda isladib qurutdu. Onu bir sininin içinə qoyub yandırdı. Hər şey hazır idi.

Knyaz bu dəfə Santaya dedi:

-Bu cür kəndiri hamı düzəldə bilər. Sən mənə elə bir nağara düzəldib gətir ki, ona el vurmamış özү səslənsin.

Qız bu dəfə nağaranın içinə çoxlu it arılar dol-durdu. Oğlan nağaranı gətirib knyazın qarşısına qoydu. Acıqlı arılar viz-viz vizildədilər. Knyaz nağaranın dərisini çıxaranda arılar onun üstünə hücum çəkib çaldılar.

Oğlan knyaza dedi ki, hökmdar, mənim arvadım Günəş məmləkətinin çarının qızıdır. Ondan sənə qulluqçu olmaz.

Knyaz dedi:

-Əgər belədirsə, ondan möhürlü bir kağız alıb gətir ki, həqiqətən sən arvadın onun qızıdır.

Qız mahnı oxuyanda başına gələnəri danışdı. Günəş məmləkətinin çarı adanın knyazına belə bir məktub göndərdi: «Mən Günəş məmləkətinin çarı öz qızımı fleytaçı Santaya ərə vermişəm. Kim onlara pislik eləsə işi pis olacaq».

Adanın knyazı məktubu oxuyub kinayə ilə yere atdı. Birdən məktub alışıb onun malikanəsinə sarı uçdu. Saray od tutub yanmağa başladı.

Knyaz qorxudan diz çöküb Santaya yalvardı:

-Qaynatana de, mənim sarayımı yandırmasın. Bundan sonra mənim sizinlə heç bir işim olmayacaq. Var-dövlətimin də yarısını sənə verəcəyəm.

Knyazın bu vədindən sonra alov öz-özünə sönməyə başladı.

Santa knyazın verdiyi var-dövlətə sahib durmadı. Dedi ki, bizə heç nə lazım deyil.

O vaxtdan Santa öz sevgilisi ilə xoşbəxt yaşayır. Santanın fleytasının səsi, qızın oxuduğu səhri nəgmələr insanları xoşbəxtliyə səsləyir.

SÜLEYMAN PEYĞƏMBƏRİN KƏMƏRİNƏ KEŞİK ÇƏKƏN DOVŞAN

(Indoneziya nağılı)

Dovşan kollarin dibində gizlənə-gizlənə meşədə gəzir, pələngə rast gəlməkdən qorxurdu.

Bir xeyli gedəndən sonra dovşan gördü ki, meşenin kənarında qəşəng bir ilan qıvrılıb yatıb.

Dovşan əvvəlcə ondan qorxdı, sonra fikirləşdi ki, bir qədər burada dayanıb gözləsin. Pələng gələndə onu aldadıb qaçsın.

Birdən pələng göründü. O, dovşanı görüb çox sevindi:

-Hə, yaxşı əlimə düşmüşsən. İndi səni yeyəcəyəm həmişə məni aldatmısan, bu dəfə isə əlimdən çıxma bilməyəcəksən. Sənin axırın çatıb.

Dovşan özünü elə göstərdi ki, guya heç pələngi vecinə də almır. O, pələngə acıqlandı:

-Sakit ol, axmaq! Gözlərin kordu? Məgər sən bilmirsən ki, Süleyman peyğəmbərin kəmərinə keşik çəkmək mənə tapşırılıb? Necə ki sağ-salamat-sən, çıx get burdan. Bura sənin kimilərin

yeri deyil. Əgər yaxına gəlsən, ilan dərisindən hazırlanmış bu sehrli kəmərin başına oyun açar. Bir də ki, bərkdən danışma, sehrli kəmərin yuxudan ayılsa, səninçün çox pis olacaq.

Pələng bu sözləri eşidib bərk qorxdı. Dovşana yaltaqlanmağa başladı.

-Oy, Dovşan. Bilirsən mənim bu kəmərdən necə xoşum gəlir. Onun üstündəki gözəl naxışlara, rənglərə bax bir! Günəşin şəfəqləri altında ipək kimi parlıdayır. Onu bircə dəqiqəliyə belimə bağlaya bilsəydim, özümü xoşbəxt sanardım.

Dovşan dedi:

-Özün bil, mən sənə xəbərdarlıq eləmişəm. Peyğəmbərə məxsus olana pələngin toxunmağa haqqı yoxdu.

Pələng yalvardı:

-Nə olur olsun, ay Dovşan. Təki sən icazə ver.

Dovşan dedi:

-Yaxşı, əgər bu qədər üreyin istəyirsən, sənə icazə verirəm. Ancaq bir şərtim

var. Qoy mən burdan çıxım gedim, sonra sən kəməri belinə bağla. Ancaq ehtiyatlı ol ha!

Dovşan qaçıb gedəndən sonra pələng günün altında qıvrılıb yatan ilana yaxınlaşdı. Onu kəmərin kimi belinə bağlamaq istəyəndə ilan yuxudan oyanıb pələngi dişlədi. Pələng gücü gəldikcə qaçmağa başladı. Özünü ora-bura sürtən pələng bir güclə ilandan yaxasını qurtara bildi.

Sonra pələng onu aldadan Dovşanın dalınca düşdü...

Rəssam
Afər

GİCBƏSƏR OĞLAN

Xaus -Afrika nağılı

Biri var idi, biri yox idi, yer üzündə bir qadın yaşayırdı. Onun gıcbəsər, fərsiz bir oğlu var idi. Əlindən heç bir iş gəlmirdi.

Bir dəfə ana öz oğlunu iynə almağa göndərdi. Axmaq uşaq iynəni aldı, ancaq qonşunun zənbinə atdı ki, evə çatanda onu götürsün. Mənzil başına yetişəndə nə qədər axtardısı içi cürbəcür xırdavətlə dolu zənbində iynəni tapa bilmədi ki, bilmədi. O, evlərinə əliboş qayıtmalı oldu.

Anası ondan soruşdu:

-Hanı iynə?

-Mən onu qonşunun zənbinin içinə atmışdım. Ancaq sonra nə qədər axtardımsa tapa bilmədim.

-Sən nə qanmaz uşaqsan! Adam da iynəni qonşunun zənbinə atar? Əgər onu köynəyinin yaxasına sancsaydın, heç itirməzdin də.

Bir neçə gündən sonra ana oğlunu yağ almağa göndərdi.

-Get, tez də qayıt.

Oğlan yağ aldı, sonra onu evə gətirmək üçün köynəyinin ətəyinə yığdı. Gıcbəsər evə gələncən yağ əriyib yerə damcıladı.

Bunu gören ana bərk hirsəndi və qışqırdı:

-Ay avara, adam da heç yağ köynəyinin ətəyinə yığar? Əgər onu bir küpə yığıb ağzını bağlasaydın, bir qətrəsi də əriyib yerə düşməzd. Bir də belə iş görmə!

Bir dəfə ana öz oğluna dedi ki, get qonşudan küçüyü gətir.

Oğlan bir küpə tapıb küçüyü onun içinə qoydu, ağzını bərk-bərk bağlayıb evə gətirdi.

Ana onu gören kimi soruşdu:

-Bəs küçük hanı?

Oğlan arxayın-arxayın cavab verdi:

-Küpənin içindədi.

Ana təəccübləndi və qorxdı. Tez küpənin ağzını qaldırdı. Gördü ki, küçük ölüb.

Biçarə qadın oğluna ağzına gələni dedi:

-Sən, doğrudan da, axmaqsan. Adam da küpənin içinə küçük qoyar? Onun başına bir ip bağlayıb çəkə-çəkə gətirəydin, heç belə də olmazdı.

Növbəti dəfə ana oğlunu ət almağa göndərdi. Oğlan ət aldı. Sonra bir ip bağlayıb, sürüyə-sürüyə evə gətirdi.

İy duyan itlər oğlanın dalınca qaçdılar və ətin hamısını yedilər, təkçə sümüklər qaldı.

Ana oğlundan soruşdu:

-Hanı aldığı ət?

Oğlan ip bağlayıb sürüdü-yü sür-sümü-yü göstərəndə ana özündən çıxdı:

-Sən axmaqlar axmağısan. Köhnə sür-sümü-yə ət deyirsən?

Oğlan gileyli-gileyli anasına dedi:

-Ana, axı bunların hamısını mənə sən öyrətmişən?

Qadın hirsli-hirsli dedi:

-Mən səni bir də heç yerə göndərməyəcəm.

Uşaqlar, sizcə kim haqlıdır: ana, yoxsa oğul?

Rəssam

Vəfa

Qarı və qonaqları

(Fars nağılı)

Biri var idi, biri yox idi, bir qoca qarı var idi. O öz kasıb komasında tənha yaşayırdı. Bir dəfə o, şam yeməyini təzəcə yeyib qurtarmışdı ki, güclü külək əsməyə başladı. Soyuqdan və qorxudan qarının tükləri biz-biz oldu.

O özünə yer düzəldib, yorğan-döşəyə girdi. Elə təzəcə gözlerini yummaq istəyirdi ki, qarı döyüldü. Qarı qapını açdı. Gördü ki, qarşısında bir sərçə dayanıb. Sərçə dilə gəlib dedi:

-Ay qarı, hava yaman soyuqdu. Möhkəm külək əsir, mənim isə gecələməyə yerim yoxdu. Məni birçə gecəliyə evinə burax, səhər açılan kimi uçub gedərəm.

Qarının sərçəyə yazığı gəldi:

-Yaxşı, gir həyətə, kolları arasında özünə yer tapıb yat.

Qarı sərçəni həyətə buraxıb yatmağa getdi. Elə təzəcə uzanmışdı ki, qarı yenidən döyüldü. Qarı həyətə düşəndə gördü ki, qapını döyən eşşəkdir. Eşşək qarıya yalvardı:

-Çox soyuq gecədi, bir tərəfdən də külək əsir. Mənə daldalanmağa bir yer ver. Gecəni burada qalım, səhər yenə də çıxıb gedərəm.

Qarının eşşəyə yazığı gəldi:

-Yaxşı, keç içəri. Həyətin bir küncündə özünə bir yer tapıb yat.

Qarı eşşəyi rahatlayıb yatmağa getdi. Heç bir az keçməmiş qarı yenidən döyüldü. Bu dəfə gələn qarğa idi. O, yazıq-yazıq qarılıdadi:

-Hava çox soyuqdu, bir tərəfdən də külək əsir. Mənim isə daldalanmağa bir yerim yoxdu. İcazə versən, bu gecəni sizin həyətdə qalar, səhər açılan kimi çıxıb gedərdim.

Qarı qarğanı həyətə buraxıb yatmağa gedəndə qarı yenə döyüldü. O qayıdıb qapını açdı. Gördü ki, bu dəfə gələn toyuqdu.

Toyuq dimdikləri bir-birinə dəyə-dəyə xahiş elədi:

-Qarı nənə, məni həyətə burax. Yatmağa bir yerim yoxdu. Gecə qaranlıq, hava soyuqdu. Çöldə qalsam, məni tülkü, çaqqal yeyər. Söz verirəm ki, elə ilk xoruz banında çıxıb gedəcəm.

Qarı toyuğu da həyətə buraxdı. Dedi ki, özünə münasib bir yer tapıb gecələyə bilərəm.

Qarı nənə yatmağa getdi. Yenə də qarı döyüldü. Hava qaraldığından bu dəfə o, çirağı yandırmalı oldu. Həyətə düşəndə gördü ki, qapısının ağzında bir it dayanıb.

İt quyruğunu bulayıb yalvardı:

-Qarı nənə, gecə elə qaranlıq, hava elə küləkli ki, soyuqdan titrəyirəm, mənə daldalanmağa bir yer ver, səhər açılan kimi çıxıb yenə orda-burda sülənməyə gedərəm.

Qarının itə yazığı gəldi. Qapını açıb onu həyətə buraxdı.

Qarı bərk yorulmuşdu, özü də yatağına giren kimi onu yuxu apardı. Bir də oyandı ki, səhər açılıb. Tez yuxudan qalxıb sərçənin yanına getdi:

-Ey, sərçə, səhərdi, uç get.

Sərçə dedi:

-Mən hər səhər səni öz cikkiltimlə oyadaram, sənə balaca-balaca yumurtalar hazırlayaram. Sənə heç bir zərərim dəyməz.

Qarı razılaşdı:

-Yaxşı, qal yaşa.

Sonra qarı eşşəyə yaxınlaşıb dedi:

-Səhər açılıb, çıx, öz işinin dalınca get.

-Mən sənin ən yaxın köməkçin ola bilərəm. Belimdə istədiyən qədər yük daşıyarsan.

Söz qarının ağılına batdı. Eşşəyə qalmağa icazə verib qarğanı səslədi:

-Ey qarğa, səhər açılıb, uç get!

-Mən bu evin şərəfinə mahnı oxuyacam, sənə heç bir ziyanım dəyməz.

Qarı qarğa ilə də razılaşdı. Sonra toyuğa yaxınlaşıb dedi ki, səhər açılıb çıx get!

Toyuq dillədi:

-Qarı nənə, məni qapından qovma. Hər gün yumurtalarımı bişirib yərsən.

Söz qarının ağılına batdı. Toyuğa icazə verdi ki, həmişəlik onun həyətinə qalsın.

Nəhayət, qarı itə yaxınlaşdı:

-Ey köpek, çıx get, səhər açılıb.

İt hürə-hürə dedi:

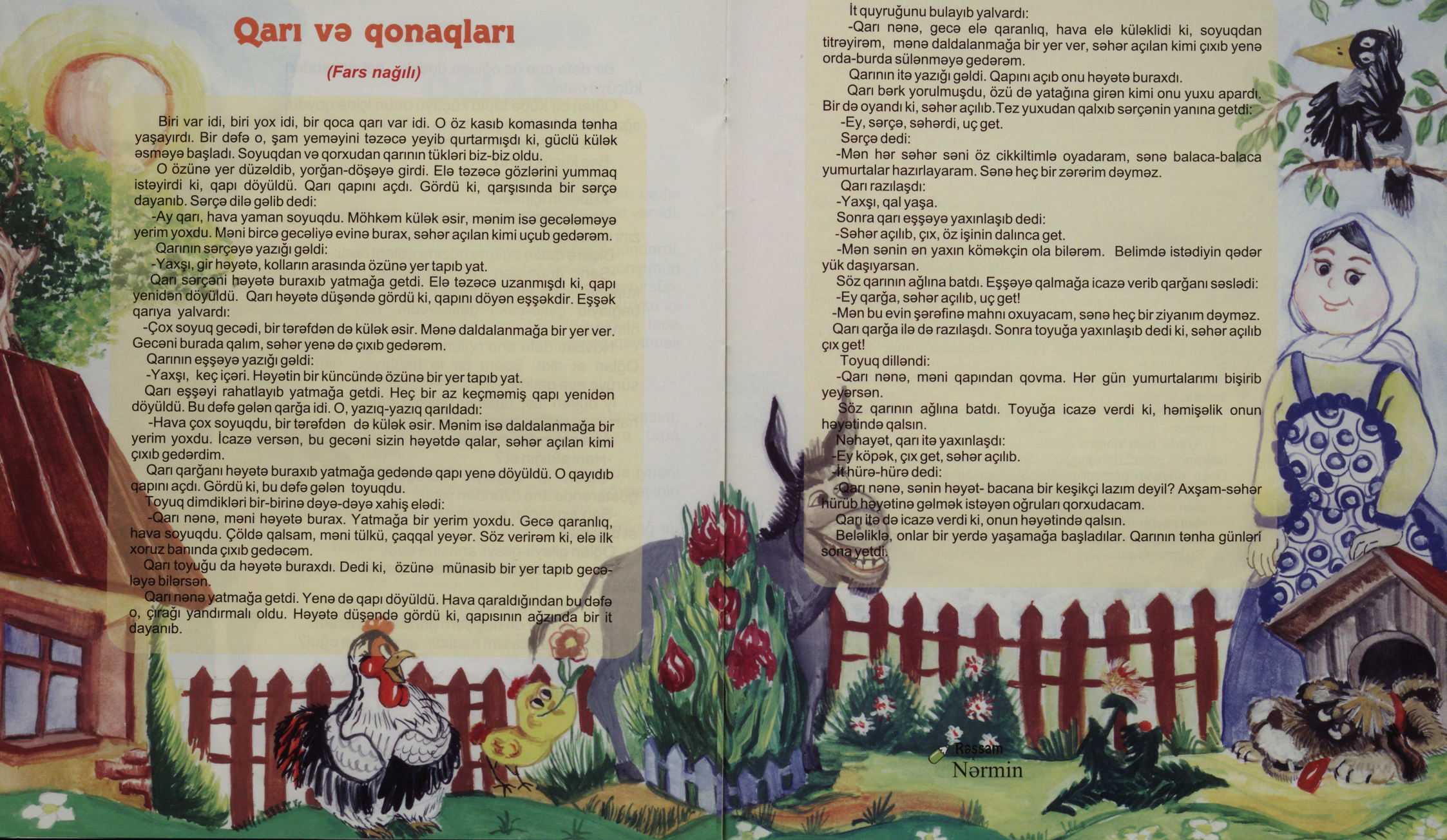
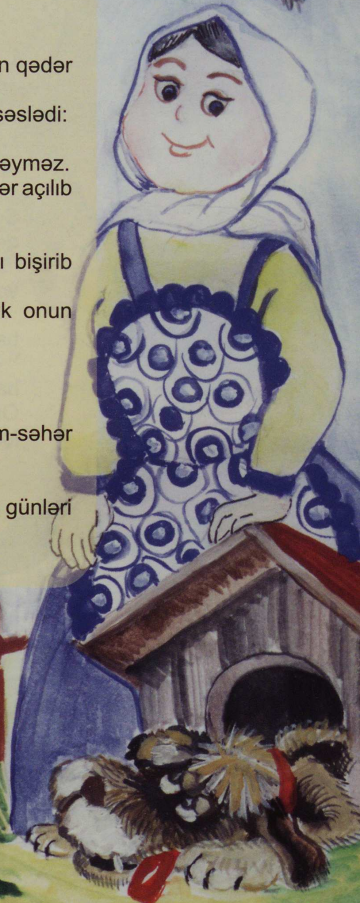
-Qarı nənə, sənin həyətdə bacana bir keşikçi lazım deyil? Axşam-səhər hürüb həyətinə gəlmək istəyən oğruları qorxudacam.

Qarı itə icazə verdi ki, onun həyətinə qalsın.

Beləliklə, onlar bir yerdə yaşamağa başladılar. Qarının tənha günləri sona yetdi.

Rəssam

Nərmin

TİMSAHLARIN GÖZ YAŞI

(Manden-Afrika nağılı)

Bir nəfər meşəyə gəlib özü üçün bir koma tikdi, ailəsi ilə orada yaşamağa başladı. Əvvəlcə ov bol idi. Aradan bir il keçəndən sonra heyvanlar yoxa çıxdılar.

Ovçu iki gün meşə ciğirli ilə gəzse də qarşısına ov çıxmıdı ki, onu vurub aparsın.

Birdən ovçunun gözüne sudan çıxıb meşədə azan bir timsah sataşdı. Onu tüfənglə vurmaq istəyəndə timsah göz yaşlarını tökə-tökə yalvardı:

-Oğlan, əl saxla. Əgər məni bir təhər gölməçəyə qaytara bilsən, suyun altında gizlətdiyim xəzinəyə sahib olacaqsan.

Oğlanın timsaha rəhmi gəldi. Hər ehtimala qarşı onun çənəsini kəndirle bir-birinə sarıdı. Sonra yavaş-yavaş timsahı gölə sarı sürüməyə başladı. Timsah elə ağır idi ki, oğlan onu güclə aparırdı.

Nəhayət, ovçu böyük çətinliklə timsahı dartıb gölə sala bildi. Sonra onun çənəsini açdı. Timsah minnetdarlıq əvəzinə oğlana dedi:

-İndi səni yeyəcəyəm. Timsahların göz yaşlarına inananın ağılı yoxdur.

Oğlan nə qədər yalvardısa, timsah onun sözüne baxmadı ki, baxmadı.

Axırda belə qərara gəldilər ki, qarşılıqları çıxan üç heyvana başlarına gələni danışsınlar. Qoy hakimliyi bu heyvanlar etsinlər. Onlar dayanıb gözlədilər. Elə bu vaxt bir ceyran qaça-qaça su içməyə gəldi:

-Sən kimsən?-timsah ondan soruşdu.

-Mən ceyranam.

-Mənim ərazimdə sənə nə azarın var?

-Su içməyə gəlmişəm.

-Əgər bizim sualımıza ürəyim istəyən kimi cavab versən, sənə su içməyə icazə verəcəyəm. Əhvalatı dinləyən ceyran ürəyində insanın tərəfini saxlasa da, su içməyin dərindən timsahın haqlı olduğunu söylədi.

Timsah sevindi və ceyrana icazə verdi ki, su içsin.

Bir azdan bir çaqqal gəlib çıxdı. O da timsahın haqlı olduğunu söyləyib, doyunca su içdi və çıxıb getdi.

Onlar intizarla üçüncü heyvanı gözləyirdilər. Heyvan isə gəlib çıxmaq bilmirdi ki, bilmirdi.

Açgöz timsah dedi ki, gözləməyin mənası yoxdur. Onsuz da üçüncü heyvan da mənim haqlı olduğumu söyləyəcək.

Oğlan razılaşmadı:

-Şərtimiz şərti, üçüncü heyvanı da gözləyəcəyik.

Elə bu zaman gölə bir dovşan yaxınlaşdı. Timsahı və ovçunu görüb qorxdu. Ancaq özünü sındırmadı.

Timsah hər şeyi olduğu kimi danışib kimin haqlı olduğunu söylədi.

Dovşan dedi:

-Əvvəlcə su içib rahatlanmasam, ədalətli qərar verə bilmərəm.

Dovşan su içəndən sonra da qərar verməyə tələsmədi. Dedi ki, gərəkdir, hər şeyi olduğu kimi mənə göstərsiniz. Özü də mən öz qərarımı suyun içində yox, timsahın azıb qaldığı meşədə verəcəyəm.

Timsah çar-naçar razılaşdı. Oğlan dovşanın təklifi ilə timsahın çənəsini yenidən bağladı. Sonra onu sürüyüb sudan çıxardı.

Onlar göldən xeyli uzaqlaşandan sonra dovşan ovçuya dedi:

-Bir də heç zaman timsahın göz yaşlarına inanma. İndi tüfəngini götürüb yaxşılıq qanmayan bu nankoru öldür.

Oğlan cəld tüfəngini götürüb timsahı nişan aldı və onu öldürdü.

O vaxtdan heç kəs timsahların göz yaşlarına inanmır.

Rəssam
Nərmin

AĞILLI CAVAB

(Əfqan nağlı)

Bir adam mömin insana üç sual verdi:

-Birincisi, nə üçün hamı belə deyir ki, Allah hər yerdədir? Mən onu heç harda görməmişəm. Göstər görüm, o hardadır?

İkincisi, nə üçün insanın biri pis iş görəndə onu cəzalandırırlar? Axı o, hər bir işi Allahın əmri ilə edir?! Allahın iradəsi olmadan insan heç bir pis əməl törədə bilməz!

Üçüncüsü, Allah nə üçün şeytanı cəhənnəm odunda yandırmaqla hədələyir? Axı şeytanın özü odun içindən çıxıb! Od oda necə təsir edə bilər axı?

Bu sözləri eşidən mömin əyilib yerdən bir ovuc torpaq götürdü və onu gic-gic sual verən kafirin başına çırpdı.

Həmin adam hakimin yanına gedib

Rəssam
İlqar

şikayət elədi. Hakim mömini yanına çağırtdırıb ona sual verdi:

-Sən nə üçün bir ovuc torpağı bu adamın başına vurmusan? Nə üçün onun suallarına cavab verməmişən?

Mömin söylədi:

-Möhtərəm hakim, bir ovuc torpaq elə onun suallarının cavabı idi. O deyir ki, başı ağrıyır. Əgər o, başının ağrıdığı nöqtəni dəqiq göstərsə, mən də Allahın harada olduğunu söyləyəyəm.

İkincisi, axı nə üçün o, məndən şikayətlənir? Axı özü deyirdi ki, bütün baş verənlərin səbəbləri Allahdır.

Üçüncüsü, o, torpaqdan yaranıb, mən də onu torpaqla vurmuşam. Torpaq torpağı necə ağrıda bilər axı?!

Bu cavabdan hakim razı qaldı, cahil insan isə öz əməlindən utandı, xəcalət çəkdi. O, utana-utana möminə dedi:

-Allah sənə atana rəhmət eləsin.

DOSTLUQ HAQQINDA

(Əfqan nağılları)

İş elə gətirdi ki, şikəstlə koru səhrada qoyub getdilər. Vəziyyət çox çətin idi. Nə etməli? Bu vəziyyətdən necə xilas olmalı? Necə adamlara çatmalı, su tapıb içməli?

Onlardan biri yeriməyə bacarırdı, ancaq gözləri görmürdü. O birisinin gözləri görsə də yeriməyi bacarmırdı.

Xoşbəxtlikdən onların ikisinin də başı yerində idi, ikisi də düşünməyi bacarırdı.

Onlar düşündülər, axır ki, bir çıxış yolu tapdılar. Başa düşdülər ki, vəziyyətdən çıxmaq üçün dostluq eləmək lazımdır.

Kor şikəsti qucağına götürdü. Şikəst isə ona hara getməyin lazım olduğunu söylədi. Axır ki, zavallılar öz məqsədlərinə çatdılar.

Onları dostluq xilas elədi.

Bu hadisəni eşidən bir at kişnədi, öz dilində dostluğu lağa qoydu:

-Əgər öz başın, öz ayağın varsa, dostu nə ehtiyac?!

Həmin atın başına nə hadisə gəldiyini növbəti nağılı oxuyanda biləcəksiniz.

Rəssam

Mətanət

KÖMƏK ETSƏN, SƏNƏ DƏ KÖMƏK EDƏRLƏR

Eşşək ilə at bazardan gəlirdilər. Eşşək yükün altında güclə hərəkət edir, at isə qulaqlarını şəkəlib asanca yorğalayır.

Onlar getdilər, getdilər, yolun yarısına çatanda eşşək dilləndi:

-Dostum, yükün çox ağırdır, nə olar dostluq naminə mənə bir az kömək elə. Yükümün yarısını sən götürsən, ikimiz də rahatca gedə bilərik:

At laqeyd-laqeyd qulaqlarını tərpetdi, özünü eşitməzliyə vurdu.

-Nə olar, bir az mənə kömək elə. Yüku daşımağa taqətim qalmayıb.

At yenə də onun sözlərinə əhəmiyyət vermədi, qulaqlarını tərpetməklə kifayətləndi.

Yol dağa sarı qalxırdı. Eşşək hiss elədi ki, indicə yıxılacaq. Elə buna görə yenə də ata yalvardı:

-Nə olar, dostum, mənə bir az kömək elə! At yenə də eşşəyə kömək eləmədi.

Eşşək bir-iki addım da atandan sonra yükün ağırlığına tab gətirməyib yerə yığıldı.

Sahibi nə qədər çalışdısa, onu yerden qaldıra bilmədi. Nəhayət, çaresiz qalıb, eşşəyin yükünü açdı, onun hamısını atın belinə yüklədi...

İndi eşşək rahatca yeriyir, at isə ağır yükün altında hıqqınır, inildəyirdi...

Təsadüfi demirlər ki, təklidə bir işi görmək ikiqat çətinidir. İkilikdə bir işi görmək isə dörd dəfə asandır.

№ 8 (589)

İbridai sinif şagirdləri
və məktəbəqədər
azyaşlı uşaqlar üçün
aylıq jurnal

👉 1958- ci ildən çıxır

👉 Təsisçi:
Azərbaycan Gənclər İttifaqı

👉 Baş redaktor
Rafiq Yusifoğlu

👉 Redaksiya heyəti:
Ağacan Əhmədov
Zahid Xəlil
İlyas Tapdıq
Məhərrəm Qasımlı
Qəşəm İsabəyli
Günəl Almaz

👉 Məsul katib
İlqar Mehdiyev

👉 Bədii redaktor
Arif Hüseynov

👉 Dizayner -rəssam
Kübra Salamova

👉 Redaksiyanın ünvanı:
Bakı- AZ1073,
Mətbuat prospekti,
529- cu məhəllə.
Telefon:439 08 53

Çapa imzalanıb: 24.05.12
Sifariş:1820
Tiraj:1500
Kağız formatı:60\90\118
Çap vərəqi:2,5
Hesab-nəşr vərəqi:3,93
Ofset üsulu ilə çap olunub.

Bakı
"Azərbaycan" nəşriyyatının
mətbəəsi

Lisənziya № 022328

Üz qabığındakı rəsm:
Leyla Salamovanındır

BANQA 4-5

FLEYTAÇI SANTA 6-7

**SÜLEYMAN PEYĞƏMBƏRİN KƏMƏRİNƏ
KEŞİK ÇƏKƏN DOVŞAN 8-9**

GİCBƏSƏR OĞLAN 10-11

QARI VƏ QONAQLARI 12-13

TİMSAHLARIN GÖZ YAŞI 14-15

AĞILLI CAVAB 16-17

DOSTLUQ HAQQINDA 18

**KÖMƏK ETSƏN,
SƏNƏ DƏ KÖMƏK EDƏRLƏR 19**